

Eerder verschenen van deze auteur

De Heks

Vals Spel

De Terugkomst

Kwetsbaar

De Vijand

Een Kerstverhaal

Brave New Books

Eerste druk 2020 @ Geert Fokkens

Coverfoto: Hervormde Sint Joriskerk, Westerlee (© G.J. Fokkens)

ISBN: 978-94-641-8283-5

Uitgever: Brave New Books (onderdeel van Singel Uitgeverijen, Amsterdam)

www.bravenewbooks.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

GEERT FOKKENS

**Uit de serie
RP-Westerlee**

EEN KERSTVERHAAL

Hoofdstuk 1

Het was het werkweekend van adjudant Douwe Rademaker van de Rijkspolitie, dus moest hij die zondagochtend zijn surveillancerondes doen.

Halverwege december, op slag van de kortste dag, waren dit de zogenaamde donkere dagen voor Kerstmis. En donker was het. De lucht was grijs en voortgestuwd door een harde noordwester joegen ijskoude regenvlagen over de velden. En hoewel het niet vroom had hij toch de grootste moeite om het interieur van de blauwe politiebus warm te houden. Het leek wel of het voertuig aan alle kanten tochtte.

Je zou verwachten dat ieder normaal mens bij dit weer gezellig thuis zou blijven, maar hij wist wel beter. Het was net kwart over tien geweest. Zo'n beetje heel Westerlee zat om deze tijd in de kerk, hetzij in de hervormde dan wel in de gereformeerde. Want weer of geen weer, op zondagochtend ging men hier trouw naar de kerk.

Hijzelf was daar een van de weinige uitzonderingen op, want ook wanneer hij op zondag niet hoefde te werken ging hij niet naar de kerk. Daar had hij zijn redenen voor, maar dat nam niet weg dat hij wel ieders geloof respecteerde. En inmiddels waren er al flink wat dorpingen die ook begrip voor zijn mening konden opbrengen, zowel van gereformeerde als van hervormde kant. Maar dat had zijn tijd nodig gehad en er waren nog veel, vooral de wat oudere mensen, die er moeite mee hadden. Maar daar zat hij niet zo mee. Er zullen nu eenmaal altijd mensen bestaan die blind hun eigen overtuiging blijven volgen en geen ruimte geven aan andere opvattingen.

Dus was het dorp om deze tijd zo goed als uitgestorven. Dat gold ook voor de omliggende landerijen, want ook alle boeren zaten in de kerk. En weer of geen weer, er waren niet-kerkelijke mensen die daar gebruik van maakten. Of misbruik is daarvoor misschien een beter woord, want alle huizen en boerderijen waren nu praktisch onbeheerd. Voor inbrekers een uitgelezen kans.

Gelukkig kwam inbraak in deze omgeving relatief weinig voor. Maar wel een ander fenomeen: stroperij!

Hazen, fazanten en patrijzen zaten er hier genoeg. Het was dan ook vooral daarom dat hij met zijn busje door het open veld reed. Dat was uit ervaring geboren en menigmaal hadden hij en zijn collega Jan Vink op die manier een stroper weten te snappen.

Over een door tractoren met hun aanhangwagens stuk gereden zandpad hobbelde hij langzaam langs de lege akkers en weilanden. Af en toe stopte hij even en verliet dan het busje om met zijn verrekijker de omgeving af te speuren. Hij bevond zich op de landweg waar anderhalf jaar eerder het lichaam van de vermoorde jonge Jan Korthuis was gevonden¹. Hij was nu niet ver van zijn eigen huis dat hij door de kijker duidelijk zag staan.

¹ Lees: 'De Heks'

Hij rilde. Ondanks zijn winteruniform had hij het koud. Dat kwam omdat de ijzige wind het regenwater in zijn nek blies. Hij trok het portier open om de betrekkelijke beschutting van het voertuig weer op te zoeken.

Toen hoorde hij een knal.

Hij liep terug en zette de verrekijker weer tegen zijn ogen. In deze tijd die naar het einde van het jaar liep werd er vaak met carbidbussen geschoten. Hoewel verboden was het daarom niet vreemd dat er regelmatig knallen over het land klonken. Carbidschieten gebeurt met een melkbus en dan klinkt het als een kanonslag. Maar de knal die hij net had gehoord had niet als een carbidexplosie geklonken. Bovendien zaten om deze tijd ook de meeste carbidschutters in de kerk.

Nee, dit was een schot geweest, een gewerschot. Door de harde wind kon hij echter niet goed bepalen uit welke richting het schot had geklonken.

Hij trok het portier van het busje open en klom op de wielkast. Met zijn rechterhand hield hij zich vast aan draagbeugel van het zwaailicht en de luidspreker die op het dak was bevestigd. Zo had hij een beter uitzicht. Met zijn andere hand zette hij de verrekijker weer voor z'n ogen.

In de verte, in de richting van Eexta, zag hij een man over een akker lopen. Op een gegeven moment bukte die en leek iets van de grond op te rapen. Daarna liep hij weer terug naar het zandpad. Vervolgens zette hij daar een fiets overeind, rommelde wat aan de achterkant, zwaaide zijn been over het zadel en begon te trappen. En hij reed in de richting van Westerlee, naar Douwe toe dus.

Die glimlachte en liet zich achter het stuur zakken. Hij startte de motor en reed de man tegemoet. Het zandpad was breed genoeg voor trekkers met hun karren, dus ook voor een Volkswagenbus.

Even later ontmoetten zij elkaar. Douwe stapte uit en liep op de fietser toe. "Moj, Gerrie," zei hij lachend, "ben je weer eens bezig?"

Gerrie Zuidema was een bekende persoon in het dorp en vooral een bekende van de politie. Hij was een beroepswerkloze en naast zijn uitkering scharrelde hij zijn kost bij elkaar door het doen van allerlei karweitjes, legaal en illegaal. Hij woonde in een caravan die niet ver bij Douwe's huis vandaan in een weiland stond. Eén van zijn illegale activiteiten was stropen en hij was daar al diverse malen voor opgepakt.

Zuidema deed een zwakke poging de vermoorde onschuld te spelen. "Wat bedoel je, Rademaker? Ik ben gewoon een stukje aan het fietsen."

Douwe keek naar de grauwe lucht waar donkere wolken met grote snelheid langstrokken en een brede grijns verscheen op z'n gezicht. "Lekker fietsweertje, nietwaar?"

Zuidema haalde zijn schouders op.

Douwe klapte de flap van zijn fietstas open. Dat was een groot model waarmee kranten werden rondgebracht, een van Zuidema's legale activiteiten. Hij trok aan een langwerpige voorwerp. "En wat hebben we hier?"

Zuidema hoefde niet uit te leggen dat het een dubbelloops jachtgeweer was dat Douwe in zijn hand hield. Opeengeklapt en in een hoek gevouwen paste die net in de grote fietstas. Douwe rook aan de lopen. “Pas nog afgeschoten,” constateerde hij.

Hij dook weer in de fietstas, maar nu aan de andere kant van de fiets. Hij haalde er twee dode fazantenhennen uit. “Dus jij wilde jezelf eens een lekker kerstmaal bezorgen. Wat jammer nou, want het gaat even niet door, dit jaar.” Hij deelde hem vervolgens mee dat hij was aangehouden. Hij mocht op de passagiersbank van de politiebuis plaatsnemen en Douwe zette de fiets met zijn inhoud achterin. Daarna reden ze naar het posthuis.

Toen Douwe klaar was met de administratieve afhandeling van de zaak was Zuidema een jachtgeweer en twee fazanten armer. In plaats daarvan was hij verrijkt met twee dagvaardingen, één voor het stropen en één voor het zonder vergunning in het bezit hebben van een vuurwapen. Hij kon nu heengezonden worden.

Terwijl Zuidema met een zuur gezicht de papieren in zijn zak propte hoorden ze ineens een hoop kabaal op de gang. De deur ging open en Jan Vink kwam binnen in zijn zondagse pak dat echter nat was van de regen. Hij trok een vrouw mee aan haar arm en tot zijn verwondering zag Douwe dat het Klaasje Bult was. Haar hoofd was rood en haar blonde haar hing in lange natte slierten voor haar gezicht. Ondanks dat er tranen over haar wangen liepen keek zij woedend. “Oh, ben je bezig?” vroeg Jan zijn blik op Zuidema werpend.

“Gerrie gaat net naar huis,” gaf Douwe aan en hij hield de deur voor hem open.

Op de gang zag hij nog meer mensen. Margreet liep langs hem heen terwijl zij een andere vrouw naar de keuken begeleidde. “Ga maar vast zitten,” hoorde hij haar zeggen, “dan pak ik even wat jodium.”

Er was ook een vrij forsgebouwde man. Pieter Bult, de man van Klaasje. Douwe ging de kamer van het posthuis weer in en Bult wilde meteen achter hem aanlopen. Maar Jan hield hem tegen. “Blijf maar even op de gang wachten, Bult.”

Hij sloot de deur en Douwe vroeg verbaasd: “Wat is er allemaal aan de hand?”

“Een vechtpartij,” zei Jan.

“Een vechtpartij?” herhaalde Douwe ongelovig. “Waar?”

“Op de stoep van de kerk.”

“De kerk? Welke kerk?” Douwe’s verbazing kende geen grenzen.

“Onze kerk,” gaf Jan aan, “de hervormde.”

Douwe keek naar Klaasje Bult die hevig zat te snikken. “Heeft zij er wat mee te maken?” De familie Bult was streng gereformeerd, wist hij.

“Zij heeft vrouw Klaassen aangevallen en haar gezicht opengekrabd,” verklaarde Jan, “toevallig was ik er zelf getuige van, want ik kwam net de kerk uitlopen.”

Douwe schudde vol ongeloof zijn hoofd.

“Zij heeft mij geslagen!” riep Klaasje op snibbige toon.

“Dat klopt,” beaamde Jan, “maar dat was pas nadat jij haar had aangevallen.”

“Jongens, jongens,” zei Douwe, “waar zijn we mee bezig?”

De vrouw zei niets en keek kwaad door het raam naar buiten waar niets anders te zien was dan de zijkant van de blauwe politiebus die Douwe daar had geparkeerd.

Jan trok de typemachine naar zich toe en draaide er een vel papier in om een proces-verbaal op te maken. Hij zette de slede in de beginpositie en zei: “Nou vertel ons nou maar eens, waar was deze vertoning voor nodig?”

Maar voordat Klaasje haar mond open kon doen hoorden ze de buitendeur dichtslaan en direct daarna op de gang harde mannenstemmen in een hevig twistgesprek. Douwe vloog op en opende de deur. Boer Klaassen, eveneens gekleed in zijn nette zwarte pak, stond met gebalde vuisten voor Pieter Bult. “Dat wief van die mot met heur poot’n ván mien vrouw oafbliev’n! Hest dat wel goud verstoan, klootzakke?” (Dat wijf van jou moet met haar poten van mijn vrouw afblijven! Heb je dat goed begrepen, klootzak?) Bult wilde uithalen maar Douwe greep hem net op tijd bij zijn opgeheven arm. Margreet kwam ook al op het misbaar aangerend. Douwe duwde Klaassen naar haar toe. “Neem hem mee naar zijn vrouw en hou hem even daar, wil je?”

Terwijl Margreet de boer aan zijn arm meetrok wendde hij zich tot Bult. “Kunnen jullie je nu even gedragen, of hoe zit het?” vroeg hij met harde stem.

De man hief zijn handen op. “Goed, ik zal het proberen, maar hou hem bij mij uit de buurt, ja?”

“Dat maken wij wel uit, Bult,” antwoordde Douwe, “nog zoiets en je mag vannacht in een cel slapen! Ik hoop dat ik heel duidelijk ben!”

“Al goed,” zei Bult bezwerend, “al goed.”

Douwe liep door naar de keuken waar Margreet druk bezig was Jannetje’s gezicht te behandelen. Haar man zat naast haar. Douwe ging voor hem staan en zei: “Dat geldt ook voor jou, Klaassen. Als ik nog meer last van je heb dan kan jij ook mee naar Scheemda voor een nachtje in de cel!”

“Doe niet zo giftig, Rademaker,” antwoordde Klaassen, “wij zijn niet begonnen, hoor.”

“Dat zoeken we nu uit,” beet Douwe hem toe, “maar ondertussen hou jij je maar in!”

Zonder antwoord af te wachten liep hij de keuken weer uit en zonder de in de gang wachtende Bult een blik te gunnen stapte hij de kamer van het posthuis binnen.

Jan was inmiddels begonnen met het verhoor van Klaasje Bult. Haar relaas kwam op het volgende neer.

Zoals de beide politiemannen natuurlijk wisten hadden Pieter en Klaasje twee kinderen, zoon Luuk en dochter Sandra. Zij waren streng gereformeerd en zo voedden zij hun kinderen ook op. Een aantal weken eerder waren zij erachter gekomen dat Sandra omgang had met Gerrit, de zoon van Wubbo en Jannetje

Klaassen. Maar de familie Klaassen was hervormd! Boer Klaassen was zelfs diaken in zijn kerk.

Pieter en Klaasje verzetten zich tegen de relatie van hun dochter met Gerrit. In hun ogen was het hervormde geloof een dwaling en zij wilden niet dat Sandra daartoe werd verleid. Maar Sandra, nu zeventien jaar, had haar eigen willetje. Douwe kende haar wel. In sommige opzichten leek zij op zijn eigen dochter Annemiek, vooral wat betreft het zich niets aantrekken van wat anderen vinden. Dus ging zij toch met Gerrit om en op deze dag, de vierde adventszondag, was zij zelfs met hem meegegaan naar de Hervormde Kerk.

Pieter en Klaasje hadden dat als een persoonlijke en moedwillige belediging ervaren. En nadat hun eigen kerk was uitgegaan waren zij naar de Hervormde Kerk gesneld, daar hadden zij hun dochter bij de hoofdingang opgewacht. Toen zij naar buitenkwam was Klaasje op haar toegelopen en had haar bij de arm gegrepen. “Mee, jij!” had ze woedend tegen haar geroepen. Toen was Gerrit naar voren gekomen. “Hol die de poot’n thoes, ôlle feeks!” had hij geschreeuwd. Die woorden hadden Klaasje tot razernij gebracht. Met haar handtas was ze begonnen op Gerrit in te slaan. Totdat Gerrits moeder zich ertussen wrong. “Blief ván ’m aof!” had ze Klaasje toegebeten, maar die was inmiddels helemaal door het dolle heen. Zij sloeg Jannetje haar hoed af, trok aan haar haren en krabde haar tenslotte in het gezicht. Dat was het moment waarop Jan had ingegrepen, hoewel hij net niet had kunnen voorkomen dat Jannetje Klaasje nog een paar meppen terug kon geven.

“Tjonge, jonge,” zei Douwe op sarcastische toon, “leve de kerstgedachte.”

“Waar bemoei jij je eigenlijk mee?” reageerde Klaasje kribbig. “Jij gaat helemaal niet naar de kerk! Waar durf jij eigenlijk in Godsnaam over te praten!” Daarmee trof zij Douwe in zijn ziel, hij werd kwaad. “Dat komt door jouw soort!” riep hij naar haar. “Door jullie ga ik niet naar de kerk! Jullie zogenaamde christenen zorgen met jullie gedrag ervoor dat het slechtste bij mij naar boven komt! En dit is nu juist één van die voorbeelden!”

Jan greep hem bij z’n arm. “Rustig, Douwe, laten we ons bij de feiten houden.”

Douwe keek hem aan en hij besepte dat hij zich had laten gaan. “Sorry,” zei hij, “ga je gang.”

Dus ging Jan verder met de afhandeling van het proces-verbaal. Hij deelde de vrouw mee dat haar waarschijnlijk mishandeling ten laste zal worden gelegd, maar dat was afhankelijk van het feit of vrouw Klaassen bereid was een aanklacht tegen haar in te dienen.

Klaasje trok onverschillig haar schouders op. “Ze doet maar,” was haar commentaar, “ik krijg haar toch wel!” Zij toonde geen moment van spijt. Daarom was Jan ook niet bereid om zich wat milder op te stellen. Openbare ordeverstoring kreeg zij zondermeer aangerekend.

Hoewel Pieter Bult bij de rel aanwezig was geweest had hij behalve wat schelden verder niets gedaan. Na een stevige reprimande mocht hij gaan en zijn vrouw meenemen.

Daarna ging de aandacht naar het slachtoffer en haar man. De verwondingen bleken mee te vallen. Geen van de krabben was zo diep dat ze gehecht moesten worden. Verwondingen in het gelaat bloeden altijd hevig en daardoor lijkt het vaak erger dan het in werkelijkheid is.

Margreet had de wonden goed ontsmet en het bloeden was gestopt, desondanks zag Jannetje er niet uit met al die gele jodiumstrepen op haar gezicht. Zij en haar man mochten nu hun verhaal doen.

Hun zoon Gerrit zat in militaire dienst. De meeste weekeinden mocht hij met verlof naar huis. Hij had Sandra in oktober leren kennen tijdens zo'n weekendverlof en sinds die tijd had hij verkering met haar. Ondanks dat Wubbo en Jannetje wel hun bedenkingen hadden bij het feit dat Sandra gereformeerd was, hadden zij verder er geen bezwaar tegen. En Sandra leek geen moeite te hebben met de hervormde variant van het protestantisme, zij was zelfs bereid om met Gerrit mee te gaan naar zijn kerk. Hoewel Gerrit wist dat Sandra daar thuis grote problemen over had, gebeurde dat nu deze zondag voor het eerst. Jannetje geloofde zelfs dat Sandra juist vanwege die problemen met Gerrit was meegegaan. Zij zette zich erg af tegen haar ouders.

Op deze zondag had Wubbo Klaassen dienst als diaken en dus zat hij in de kerk niet bij zijn gezin, maar vooraan in het notabelenbankje. Na afloop van de kerkdienst hielp hij, zoals gebruikelijk, even mee met het tellen van de collecteopbrengst. Zodoende wist hij niet wat er zich afspeelde toen zijn vrouw samen met Gerrit en Sandra de kerk verliet. Toen hij werd gewaarschuwd was Jan Vink al met de ruziënde mensen onderweg naar het posthuis.

Jannetje was erg geschrokken van de plotselinge en hevige aanval van Klaasje Bult, dat had zij nooit verwacht en zij was dan ook behoorlijk ontdaan. Desondanks wilde zij de zaak niet nog verder op de spits drijven door het indienen van een aanklacht. Bovendien vielen de verwondingen mee.

Douwe en Jan waren opgelucht. Het leek met een sisser af te lopen.

“Hoe moet het nu verder gaan met de verkering?” vroeg Douwe.

“Sandra is altijd welkom bij ons,” zei Wubbo boos, “maar haar ouders moeten ver bij ons vandaan blijven!”

“Hoe wil jij dat voorkomen, Klaassen?” vroeg Douwe. “Als melkrijder haalt Bult ook bij jou dagelijks de melk op.”

De boer trok zijn schouders op. “Hij hoeft daarvoor niet m'n erf op te komen,” bromde hij, “de melkbussen staan aan de kant van de weg.”

Hij draaide zich naar z'n vrouw. “Kom mien wicht, wie gaon op hoes tou.”

Toen ze waren vertrokken keken Douwe en Jan elkaar hoofdschuddend aan.

“Wat een idioterie,” was Douwe's mening.

“Nou, zeg dat wel,” vond ook Jan. Hij stond op. “Kom, Margreet zal intussen wel de koffie klaar hebben. Daarna gaan we naar Aaf om Diny op te halen.”

Aaf paste vaak op zondagmorgen op de kleine dreumes zodat haar ouders naar de kerk konden gaan.

Hoofdstuk 2

De maandag daarop voltrok zich in leegte. Er gebeurde helemaal niets. Bovendien was het Douwe's roostervrije dag.

Maar van Jan Vink hoorde hij dat er die dag nog veel werd nagepraat over het incident bij de Hervormde Kerk. En zoals gewoonlijk waren er voor- en tegenstanders en iedereen had er natuurlijk zijn eigen mening of oordeel over, maar het bleef bij discussies.

Hijzelf bracht verder de dag door met het doen van allerlei huishoudelijke karweitjes. Zoals het, tot zijn ergernis, opzuigen van de gevallen naalden van de kerstboom. De verkoper had hem bij hoog en laag bezworen dat de boom het zeker tot aan Driekoningen zou uithouden. Hij zou nog maar pas zijn gekapt en daarom was het uitgesloten dat hij voortijdig zijn naalden zou verliezen. Wel dus!

Het was de eerste keer sinds hij in Westerlee woonde dat hij een kerstboom in zijn huiskamer had geplaatst. Het jaar daarvoor had hij daar geen lust toe gehad. Hij was toen te depressief geweest om een echt kerstgevoel te kunnen opbrengen, laat staan om zijn huis met kerstversieringen te verrijken. Dat kwam omdat hij Aaf toen vreselijk miste. Aaf had zich teruggetrokken na het overlijden van Berend. Maandenlang had hij niets gehoord van de vrouw van wie hij hield, want Aaf had die tijd nodig gehad om het verdriet te verwerken, maar ook om in het reine te komen met haarzelf.

Maar het was nu juist Aaf geweest die Douwe ertoe had aangezet om een kerstboom te kopen en te versieren. Dat vond zij belangrijk, want hij moest kerstvieringen zoals het hoort. Op die manier zou zijn leven evenwichtiger en vooral gelukkiger worden.

Dus had hij haar raad opgevolgd en hij had er geen spijt van gehad. Behalve dan dat hij nu bijna elke dag met de stofzuiger de gevallen naalden moest opruimen. Vanwege zijn vrije dag was het zijn beurt om te koken en Aaf kwam die avond bij hen eten. Hij hoefde zich niet te haasten want pas om zes uur sloot zij haar winkel annex postagentschap.

Annemiek was wel thuis, want zij had al kerstvakantie van school. Zij was in een gezellige bui en hielp Douwe met aardappels schillen en het schoonmaken en snijden van de andijvie.

Tegen halfzeven gingen zij aan tafel en dat was altijd het moment om de belangrijkste beslommeringen te bespreken.

Annemiek deelde mee dat zij de Tweede Kerstdag bij haar hartsvriendin Elsbet wilde doorbrengen. "Dat lijkt mij een goed idee," vond Aaf, "maar komen jullie dan op de Eerste Kerstdag bij mij? Dan zijn Feike en Janneke er ook."

Kerst viel dat jaar op vrijdag en zaterdag. Voor de meeste mensen betekende dat één extra vrije dag in die week. Officieel had Douwe het aankomende weekeinde, dus op zaterdag en zondag, zijn roostervrije weekend want hij had het afgelopen weekeinde gewerkt. Maar hij had met Jan Vink afgesproken dat

hij voor hem op zaterdag, de Tweede Kerstdag, zou werken zodat hij in ieder geval ook een vrije kerstdag zou hebben. Als compensatie had Fokko Mulder, hun groepscommandant, ervoor gezorgd dat Douwe dan op Eerste Kerstdag vrij kon zijn. Nu dat geregeld was konden zij dus plannen maken voor de Kerst.

“Bedoel je dat Elsbet ook meekomt?” vroeg Annemiek.

“Natuurlijk,” was Aaf van mening, “zij hoort er toch ook bij.”

Annemiek lachte verheugd. “Ik zal het er met haar over hebben. Zij moet het natuurlijk ook met haar ouders bespreken.”

Die avond werd het gezellig maar zij maakten het niet laat. Annemiek was de enige die de volgende ochtend niet vroeg hoefde op te staan.

Douwe had de eerste ronde, die ochtend. Jan mocht volgens zijn rooster iets later beginnen. Het was 22 december, de dag na de langste nacht. Het duurde daarom lang voordat het eindelijk begon te schemeren en het was al tien voor negen voordat hij de eerste zonnestrallen zag. In ieder geval schijnt ie vandaag, dacht hij, dat is al heel wat.

Het was ook kouder geworden, maar omdat de harde wind was gaan liggen was het wel een stuk aangenamer dan op de voorgaande dagen. Vanwege die kou had het die nacht een beetje gevoren, daardoor had hij eerst de ruiten van de politiebus moeten schoonkrabben voordat hij aan zijn surveillance kon beginnen.

Nu had hij zijn ronde erop zitten en hij begon zin te krijgen in een bakje koffie, Margreet zou die ongetwijfeld al klaar hebben.

De mobilfoon kwam tot leven en de wachtcommandant van het groepsbureau in Scheemda meldde zich. Hij verzocht Douwe om naar het adres Hoofdweg 220 te gaan omdat de bewoners telefonisch om assistentie hadden gevraagd. Dat was aan het begin van het dorp, dichtbij waar de 1e Garstenlaan, waaraan Douwe woonde, aansloot op de Hoofdweg. Toen hij daar arriveerde trof hij een radeloos gezin Bult aan.

“Mijn dochter is verdwenen,” zei Pieter Bult met rode vlekken van de zenuwen in zijn nek.

“Sandra?” vroeg Douwe, eigenlijk overbodig want hij wist dat Bult maar één dochter had.

De man knikte terwijl hij met zijn handen op haar schouders zijn vrouw probeerde te troosten. Die zat onafgebroken te snikken.

“Sinds wanneer is zij weg?” vroeg Douwe.

“Zij is vannacht niet thuisgekomen,” verklaarde Bult.

Douwe dacht even na. “Denk je dat zij is weggelopen?” Op deze vraag begon Klaasje nog harder te huilen.

“Ik weet het niet,” antwoordde haar man hulpeloos, “ik weet het echt niet.”

“Had jij niet moeten werken, vanmorgen?” vroeg Douwe aan de melkrijder.

“Ik kwam net aan op de melkfabriek met mijn eerste vracht toen m’n chef zei dat Klaasje had gebeld,” verklaarde Bult, “ik ben toen direct naar huis gegaan.”